

fra Embedsmænds Side neppe er paa sin rette Plads. Jeg vender altsaa tilbage til, at det for mig er aldeles tydeligt, at de to stemmende Medlemmer i det givne Tilfælde have udgjort Flertallet af Byraadet, idet To selvfølgelig ere mere end En, og kun Tre have stemt. Hvilke Motiver de, der have afholdt sig fra at stemme, have havt, vedkommer ikke Afstemningen, og hvad der er foregaaet, kan altsaa efter mit bedste Skjøn ikke fortolkes anderledes, end at der foreligger en virkelig Afstemning med en positiv Ubefaling af Byraadet for Bærtshusholder Siljas Ansøgning. Jeg skal til yderligere Godtgjørelse for denne min Paastand tillade mig at fremdrage et Tilfælde, der ligger nogle Aar tilbage i Tiden. Et Sogneraad havde i Anledning af en Skolesag holdt et Møde, hvor, saavidt det kan ses, Sogneraadets samtlige 11 Medlemmer vare mødte, men af disse 11 Medlemmer erklærede de 8 ikke at ville stemme i den foreliggende Sag, der dreiede sig om Anskaffelsen af en Jordlod til Skolelærerembedet eller ogsaa en Forhøielse af Embedets Lønningssum med 150 Rdl. De 8 Medlemmer ublod altsaa at stemme, men 3 stemte for, at det nævnte Skolelærerembedet skulde have den omtalte Forhøielse af Lønningen. Der blev saa rettet en Forespørgsel til Kirke- og Undervisningsministeriet, om en saadan Afgjørelse kunde siges at have fuld Betydning, da det kun var et saa lille Mindretal af Sogneraadet, der havde stemt i Sagen. Kirke- og Undervisningsministeriet aefteede Indenrigsministeriets Erklæring over Sagen, og fra Indenrigsministeriet foreligger der en Skrivelse, der findes i Ministerialtidenden A. for den 7de Oktober 1874 Side 175, hvori det hedder, at, da det kun er de Stemmegivendes Antal, en Sags Afgjørelse beror paa, kan der ikke tages Hensyn til, at det kun er et Mindretal; kort og godt, Sagen maatte antages at være vedtagen. Det er ganske vist ikke den nuværende Indenrigsminister, der har sat sit Navn under denne Skrivelse, men jeg er temmelig tilbøielig til at tro, at den ærede Indenrigsminister deler Opfattelse med sin Forgænger i saa Henseende, al den Stund denne Afgjørelse synes at harmonere fuldstændig med Landkommunallovens § 14. Jeg sætter nu det Tilfælde, at i det nævnte Sogneraadsmøde de 3 Medlemmer, der have bekvæmet sig til at stemme, havde delt sig i et Flertal og et Mindretal saaledes at de to Medlemmer havde stemt for Sagen og den ene, f. Ex. Formanden, imod, vilde det saa have forandret Afstemningens Karakter i mindste Maade? Og selv om Sogneraadets Formand havde indgivet en Protest, maatte med Angivelse af samtlige

8 Medlemmers Motivering saa eller saa af, hvorfor de ikke havde stemt, tror man da, at det vilde have forandret Ministeriets Anskuelse om, at der virkelig var foretaget en loblig og gyldig Afstemning? Jeg tror det ikke. Og jeg synes, at dette Tilfælde staar i en nøie og nær Forbindelse med, hvad der er foregaaet i Byraadsmødet i Nykjøbing paa Sjælland den 17de Juli forrige Aar. Der er tillige saavel af den høitærede Minister under Forhandlingerne i det andet Thing som ogsaa af det ærede Udvalgs Flertal her i Thinget hentydet til, at Andragendet fra den nævnte Bærtshusholder i Nykjøbing var for sent indkommet. Jeg skal ikke gaa ind i Detaillerne angaaende Behandlingen af dette Spørgsmaal, der har fundet en temmelig omfattende Drøftelse i det andet Thing, hvad de ærede Herrer, hvis de have Lyst og Veilighed dertil, ville kunne finde temmelig fylbig udviklet i Folkethingstidenden. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at Sagen har været behandlet betids. Andragendet fra den Paagjældende er, saavidt jeg husker, indsendt i Mai Maaned, og Byraadet har saaledes havt god Tid til at behandle det og havde allerede i Juli Maaned truffet sin Afgjørelse, der, som før nævnt, gav det Resultat, at jeg maa kalde det en Ubefaling. Men da Ministeriet ikke fandt denne Ubefaling fyldestgjørende — maatte tilbøielig foranlediget ved Borgmesterens personlige Medvirking, tænker jeg mig — saa fandt Ministeriet Anledning til paany at sende Sagen tilbage til ny Underøgelse og Erklærings Afgivelse, og Sagen blev endelig saa ogsaa, som af den ærede Ordfører nævnt, taget for igjen i et Byraadsmøde; jeg tror, det var i December Maaned f. A. Der var da kommet et Par Medlemmer flere tilstede, og et af dem erklærede ialtsald, at han ikke vilde være med til at give Bærtshusholder Silja en anbefalende Erklæring, og selv, hvis han havde været tilstede i det forrige Møde, vilde han have stemt imod. I dette Byraadsmøde blev det imidlertid, som det vil ses af Betænkningen, vedtaget, at Byraadet forøvrigt ingen Anledning fandt til at foretage Videre i Sagen, og saaledes blev jo den en Gang truffne Afgjørelse af 17de Juli staaende ved Kraft. Men saa er der det yderligere Mærkelige ved denne Sag, at en af de den 17de Juli fraværende Mænd af Byraadet, som havde givet Møde den 29de December og afgivet den Erklæring, at han nu ikke vilde stemme for en Ubefaling, havde været den allerførste Mand til at underskrive paa en privat Ubefaling for Silja i Foraaret — jeg tror nok, det var i Mai Maaned — fra Borgerne i Nykjøbing,